

и интересно да се знае, когато ще свдигаме за едно изкуство, с какви материали е то располагало.

Отвъ друга точка зрѣние изкуствата иматъ единия едно на друго отъ народъ въ народъ, отъ страна на въ страна; историческата на изкуствата е една серия отъ гнѣтливъ и въздѣйствителъ непрѣкъснати: гръцкото изкуство първи влидието на египетското и асирійското изкуство; римското изкуство - влидието на гръцкото; християнското изкуство взима първото си модели отъ идолопоклонническото изкуство, на което то ще трансформира тъй дълбоко форми, за да ги поднесе на нивото на своя култъ, на нуждата на своите вѣрвани. Арабското изкуство се вдъхновява отъ Византийското. Японското отъ индийското и т. н. прочее има нищо абсолютно въ разглежданята, при всичко това нужди, които трябва да установимъ въ една всеобща история на изкуствата.

Въ първата група влиза древността до окончателния триумфъ на християнството; втората срѣдността въкове, на които граници е първо извршено да се установятъ, и които се продължаватъ въ северна Европа чакъ до XVI вѣкъ, когато вече въ Италия отъ стотини години бѣше изгубена гората на великото движение, което образува третия периодъ, на който се дава името Възраждане. Най-послѣ разбираемъ подъ названието модерно изкуство периода, отъ началото на който личното въодушевление на художника въздѣйствува противъ класическитѣ традиции, освобождава се окончателно, за да търси въ развалините на старитѣ школи, въ колебания отъ форми и съ неравни въодушевления, изражението на нови чувства, на желанието често тъй крѣпки както и страсти, и които намиратъ въ фивотистството на романтиката епоха, и най-вече въ модерната музика единъ изключително приспособенъ и влиятеленъ.

Най-послѣ трябва да се поставимъ въ една специална и отдѣлна група изкуствата на крайния изтокъ, които не би могли да намиратъ логическо мѣсто въ серията, които означихме.